

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0074/2011

24.3.2011

SPRAWOZDANIE

w sprawie ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych
(2010/2303(INI))

Komisja Gospodarcza i Monetarna

Sprawozdawca: Ashley Fox

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej (*): Alexandra Thein, Komisja
Prawna

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 50 Regulaminu

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
OPINIA KOMISJI PRAWNEJ	12
OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW	19
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	23

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 50 Regulaminu

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych (2010/2303(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając dyrektywę 2010/76/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń¹,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Prawnej oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0074/2011),

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji oraz szansę na poprawę struktur ładu korporacyjnego w całej UE;
2. podkreśla, że prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego zależy od stabilności systemu finansowego oraz od związanego z nim zaufania europejskich obywateli i konsumentów do instytucji i transakcji finansowych; stwierdza, że dotychczasowe systemy wynagrodzeń doprowadziły do powstania niewłaściwych struktur;
3. jest świadom tego, że w wyniku kryzysu finansowego stało się jasne, że jakość ochrony konsumenta i zabezpieczeń w sektorze usług finansowych wymagają widocznej i znacznej poprawy, szczególnie jeśli chodzi o aspekt monitoringu i nadzoru;
4. uważa, że sektor finansowy powinien sprostać potrzebom gospodarki realnej, przyczyniać się do trwałego wzrostu gospodarczego i wykazać większą odpowiedzialność społeczną;
5. zauważa, że podczas niedawnego kryzysu finansowego upadło wiele instytucji finansowych na świecie, a wysokie koszty bankructw poniósł podatnik; wyraża przekonanie, że Komisja postępuje słusznie, badając wszelkie możliwe przyczyny upadków instytucji finansowych, tak aby zapobiec pojawieniu się nowego kryzysu;
6. zauważa brak wartości i zasad etycznych w zachowaniu niektórych podmiotów na rynkach i w instytucjach finansowych; podkreśla, że instytucje i rynki finansowe muszą uwzględnić – w ramach ciążącej na nich odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw – interesy wszystkich zaangażowanych stron, w tym klientów, udziałowców i pracowników;
7. zauważa, że amerykańska ustawa Sarbanes-Oxley nie zdołała uchronić amerykańskich instytucji podczas kryzysu finansowego, a spowodowała wzrost kosztów przestrzegania przepisów we wszystkich spółkach notowanych na giełdach, w szczególności MŚP,

¹ Dz.U. L 329 z 14.12.2010, s. 3.

zmniejszając konkurencyjność i utrudniając wprowadzanie nowych spółek na giełdę; podkreśla, że obecna sytuacja gospodarcza oraz potrzeba wzrostu sprawiają, że w UE należy bezwzględnie unikać efektu „Sarbanes-Oxley”;

8. zauważa różnorodność struktur ładu korporacyjnego w Unii Europejskiej oraz różnorodność ujmowania w ramy prawne takich struktur w państwach członkowskich; jest zdania, że przyjęcie podejścia uniwersalnego byłoby nieodpowiednie i szkodziłoby konkurencyjności instytucji finansowych; zauważa, że krajowe organy nadzorcze rozumieją te różne podejścia i w wielu przypadkach są w najlepszej sytuacji, by podejmować decyzje zgodne z zasadami UE; niemniej podkreśla, że wymagane są silne minimalne normy w celu zapewnienia dobrego zarządzania w unijnym sektorze finansowym;
9. jest zdania, że obszar ładu korporacyjnego stale się rozwija; uważa, że należy stosować proporcjonalne podejście łączące w równym stopniu ukierunkowane regulacje oparte na zasadach z elastycznymi kodeksami najlepszych praktyk zgodnie z zasadą „zastosuj się lub wyjaśnij”; podkreśla, że musi je uzupełniać regularna ocena zewnętrzna oraz odpowiedni nadzór regulacyjny;
10. uważa, że w innych sektorach właściwsza może jednak okazać się zasada „zastosuj się lub wyjaśnij” połączona z kontrolą, z zastosowaniem konkretnych wymogów legislacyjnych i zintensyfikowanych kontroli zastosowania się lub zmian, oraz że wymagana jest zarówno ocena ilościowa, jak i jakościowa, tak by kontrola zgodności nie stała się wyłącznie formalnością;
11. domaga się, aby Komisja poddawała analizie kosztów i korzyści wszelkie rozważane przez nią wnioski zmierzające do poprawy ładu korporacyjnego, która to analiza powinna skupiać się na potrzebie utrzymania silnych, stabilnych i konkurencyjnych instytucji finansowych, tak aby mogły one przyczyniać się do wzrostu gospodarczego, uwzględniając jednocześnie wpływ braku uregulowań na stabilność finansową i gospodarkę realną;

Ryzyko

12. zauważa, że niektóre instytucje finansowe i organy nadzoru nie zdały sobie sprawy z tego, że charakter, skala i złożoność podejmowanego przez nie ryzyka przyczyniły się do kryzysu finansowego; jest zdania, że skuteczne kontrolowanie ryzyka jest podstawowym, niezbędnym elementem zapobiegania kryzysom w przyszłości;
13. wzywa do stworzenia we wszystkich instytucjach finansowych skutecznego systemu zarządzania, z odpowiednim systemem zarządzania ryzykiem, kontrolą zgodności i wewnętrznym audytem (oraz funkcjami aktuarialnymi w przypadku zakładów ubezpieczeń), strategiami i politykami, procesami i procedurami;
14. podkreśla, że ryzyko jest nieodłączną i niezbędną cechą w sektorze finansowym i odgrywa ono ważną rolę w zapewnieniu płynności, podnoszeniu konkurencyjności i przyczynia się do zapewnienia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia; dogłębne rozumienie i ocena ryzyka przez zarządy jest absolutnie konieczna, by unikać kryzysów finansowych w przyszłości;

15. wzywa do ustanowienia obowiązkowych komisji ds. ryzyka – lub innych, podobnych mechanizmów – na szczeblu zarządu we wszystkich instytucjach finansowych znaczących dla gospodarki oraz na szczeblu zarządu organizacji macierzystej dla wszystkich mających znaczenie dla gospodarki grup finansowych; uważa, że organy nadzorcze UE powinny opracować w porozumieniu z odpowiednimi organami krajowymi dostosowane i właściwe kryteria dotyczące osób oraz procesy dotyczące wyższych rangą pracowników oraz wszystkich osób odpowiedzialnych za podejmowanie materialnego ryzyka, które to kryteria powinny zostać wprowadzone przez instytucje finansowe, a organy krajowe powinny dbać o ich spełnianie;
16. jest zdania, że komisje ds. ryzyka lub inne odpowiadające im organy powinny być odpowiedzialne za nadzór nad zarządem i doradzanie mu w kwestii bieżącego narażenia na ryzyko danej instytucji finansowej oraz powinny doradzać na temat przyszłej strategii podejmowania ryzyka, w tym strategii zarządzania kapitałem i płynnością, z uwzględnieniem ocen stabilności finansowej opracowanych przez organy nadzoru i banki narodowe;
17. podkreśla, że za kontrolę ryzyka odpowiedzialny jest zawsze wyłącznie zarząd, który musi również brać odpowiedzialność za wykazanie zgodności i układanie planów naprawczych;
18. podkreśla, że wymóg lojalności członków zarządu względem instytucji stanowi długofalową i trwałą strategię biznesową, która nie powinna pozwalać na podejmowanie niewspółmiernego ryzyka;
19. jest przekonany, że przedsiębiorstwa powinny opracować procedurę wewnętrzną, podlegającą przeglądowi prowadzonemu przez organ nadzoru, mającą na celu rozwiązywanie konfliktów mogących pojawić się na osi zarządzanie ryzykiem – jednostki operacyjne; dodatkowo na zarząd powinno się nałożyć obowiązek informowania organów nadzoru o wszelkim ryzyku materialnym, o którym zarząd wie;
20. opowiada się za ustanowieniem kanałów kierowania informacji o wewnętrznych konfliktach lub nieodpowiednich praktykach w przedsiębiorstwie do komisji ds. ryzyka lub zewnętrznych organów nadzoru, uznając jednocześnie, że praktyki niekiedy odbiegają od strategii, a kierownictwo nie zawsze ma świadomość rzeczywistych praktyk;
21. zwraca uwagę, że należy usprawnić system komunikacji między stanowiskiem ds. zarządzania ryzykiem a zarządem poprzez stworzenie procedury kierowania konfliktów/ problemów do hierarchii celem ich rozwiązania;
22. podkreśla, że dyrektor ds. ryzyka powinien mieć bezpośredni dostęp do zarządu spółki; aby zagwarantować jego niezależność i obiektywizm, o jego powołaniu i odwołaniu decyduje cały zarząd;
23. sugeruje ponadto, że powinno się ustanowić procedury rejestrowania przypadków odrzucenia wniosków komisji ds. ryzyka, a dane w rejestrze powinno się udostępnić audytorom i organom nadzoru;
24. przypomina dyrektywę w sprawie przejrzystości, która zobowiązuje instytucje do

ujawniania głównych rodzajów ryzyka przy okazji analizy prowadzonej działalności, oraz czwartą dyrektywę dotyczącą prawa spółek zobowiązującą instytucje do opisywania ich wewnętrznych systemów kontroli dotyczących informowania o ryzyku finansowym; zauważa, że od instytucji finansowych powinno się wymagać ujawnienia planów naprawczych oraz sprawozdań nadzorczych w tej sprawie;

25. uważa, że instytucje finansowe należy zobowiązać do corocznego opracowywania – w sposób jak najmniej biurokratyczny – sprawozdania na temat adekwatności i wydolności systemów wewnętrznej kontroli i jego zatwierdzenia przez zarząd; ponadto jest zdania, że roczne sprawozdanie sporządzane przez audytorów zewnętrznych instytucji finansowej powinno również obowiązkowo zawierać podobną ocenę; podkreśla jednak, że należy uniknąć efektu „Sarbanes-Oxley” w UE;
26. uważa, że należy zwrócić większą uwagę na wdrożenie w instytucjach finansowych działań zwiększających świadomość ryzyka, ponieważ wzmocnienie świadomości ryzyka na wszystkich szczeblach w instytucji – również wśród pracowników – ma decydujące znaczenie dla lepszego zarządzania ryzykiem;
27. przyznaje, że konieczne jest zaostreżenie środków na poziomie UE, aby zapobiec konfliktom interesów oraz zachować obiektywność i bezstronność osądu członków zarządów w sektorze bankowości, papierów wartościowych oraz ubezpieczeń;

Zarząd

28. wzywa unijne organy nadzoru do opracowania w porozumieniu z odpowiednimi organami krajowymi kryteriów sprawdzenia kompetencji i reputacji poszczególnych osób, które pozwoliłoby ocenić, czy dane osoby nadają się do pełnienia funkcji kontrolnych, z uwzględnieniem charakteru, złożoności i wielkości instytucji finansowej; organy nadzoru muszą dokonywać oceny i przeprowadzać procedurę zatwierdzenia skutecznie i we właściwym czasie, z należytym uwzględnieniem oceny regulowanych przedsiębiorstw; w przypadku poważnych instytucji finansowych o znaczeniu systemowym organy nadzoru powinny przeprowadzać ciągłe kontrole sprawdzające sprawność, wiedzę fachową i różnorodność kompetencji dyrektorów, zarówno indywidualnie, jak i zbiorowo, oraz stosowność ich mianowania, jak również ogólnego składu zarządu oraz czasu, jaki poświęca on na swoje obowiązki, biorąc pod uwagę inne obowiązki jego członków;
29. wzywa Komisję do opracowania przepisów zobowiązujących poważne instytucje finansowe do poddawania ich zarządu regularnym zewnętrznym kontrolom mającym na celu zagwarantowanie nie tylko wkładu wysokiej jakości każdego z dyrektorów, lecz również zagwarantowanie, że zarząd jako całość oraz jego komitety są w stanie zrealizować strategiczne cele instytucji oraz udźwignąć zarządzanie ryzykiem; domaga się od poważnych instytucji finansowych, aby potwierdziły w swoich sprawozdaniach rocznych, że dokonały takiej kontroli, umieściły nazwę zewnętrznego organu kontrolnego, opis zakresu kontroli oraz że działały zgodnie z jej zaleceniami; wzywa ESMA do opracowania wskazówek dotyczących zakresu takiej kontroli w porozumieniu z sektorem, udziałowcami i organami nadzoru;
30. uważa, że instytucje finansowe mogą dobrowolnie podejmować decyzję o przeprowadzeniu oceny funkcjonowania zarządu przez zewnętrzny organ kontrolny;

31. wyraża przekonanie, że funkcje prezesa zarządu i dyrektora wykonawczego powinny być rozłączne, ale zauważa, że zdarzają się sytuacje, w których połączenie tych ról byłoby w krótkiej perspektywie konieczne; podkreśla ponadto, że zarządzanie przedsiębiorstwem i polityka płacowa powinny respektować i promować zawarte w traktatach i dyrektywach unijnych zasady równości wynagrodzeń i równego traktowania kobiet i mężczyzn;
32. wyraża przekonanie, że wszyscy członkowie rad administracyjnych (w systemie monistycznym) lub rad nadzorczych powinni posiadać aktualne i odpowiednie kwalifikacje zawodowe, wiedzę i doświadczenie, w tym wiedzę finansową, by wspólnie kierować przedsiębiorstwem finansowym; domaga się, by wszystkie mające znaczenie dla gospodarki instytucje finansowe miały członków zarządów niepełniących funkcji wykonawczych; uważa jednak, że zarząd każdej instytucji finansowej powinien wykazywać się różnorodnym doświadczeniem, fachową wiedzą i osobowością, aby zagwarantować prawidłowe i rozsądne kierowanie przedsiębiorstwem, zaś mianowania powinny mieć uzasadnienie merytoryczne;
33. podkreśla, że wyższy stopień różnorodności wśród członków zarządu ograniczy podatność sektora finansowego na kryzysy i przyczyni się do stabilizacji gospodarczej; wzywa Komisję do przedłożenia planu stopniowego wprowadzenia parytetu płci gwarantującego co najmniej czterdziestoprocentowy udział kobiet i mężczyzn w zarządach instytucji finansowych, a także do zadbania o realizację tego celu w niedalekiej przyszłości oraz rozważenia środków wpływających pozytywnie na różnorodność w zakresie kompetencji, jak również różnorodność społeczną i kulturalną;
34. podkreśla, że większa różnorodność w zarządach mogłaby poprawić jakość dyskusji i podejmowania decyzji;
35. podkreśla znaczenie zasiadania przedstawicieli pracowników w zarządzie, w szczególności ze względu na ich długofalowe zainteresowanie stabilnym zarządzaniem instytucją, a także ze względu na ich doświadczenie i wiedzę w zakresie wewnętrznych struktur instytucji;
36. uważa, że publiczne instytucje finansowe i organy finansowe muszą zagwarantować otwartą i niezależną procedurę mianowania;
37. podkreśla, że dyrektorzy muszą poświęcać wystarczająco dużo czasu na wykonywanie swoich obowiązków, a wytyczne na ten temat powinny zostać opracowane przez unijne organy nadzoru, przy czym kwestię tą powinny śledzić krajowe organy nadzoru i zarząd;
38. uważa, że należy z zasady nie dopuszczać do sytuacji, w której jedna osoba zasiada w nadmiernej liczbie zarządów różnych grup finansowych;
39. domaga się skutecznego stosowania przepisów dotyczących konsultacji i uczestnictwa pracowników wybranych na mocy dyrektywy 2001/86/WE uzupełniającej statut spółki europejskiej;
40. uważa, że kadra kierownicza wyższego szczebla oraz zarząd powinny być realnie i osobiście rozliczane i odpowiedzialne w świetle prawa za ustanowienie i właściwe wdrażanie zasad ładu korporacyjnego na wszystkich poziomach struktury

przedsiębiorstwa;

41. uważa, że konieczne są jasno określone minimalne standardy europejskie w zakresie odpowiedzialności członków zarządów w instytucjach finansowych;
42. zauważa, że na czele Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Banku Inwestycyjnego, Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego i banków centralnych wszystkich państw członkowskich stoją mężczyźni; odnotowuje, że bardzo niewiele kobiet pełni obecnie funkcje kierownicze w bankach centralnych państw członkowskich i instytucji finansowych;
43. uważa, że na dyrektorach spoczywa ogólny obowiązek troski i są oni zobowiązani do informowania organów nadzoru o poważnym ryzyku;
44. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o podjęcie wyważonych pod względem płci środków w zakresie powoływania członków zarządu instytucji finansowych i organów finansowych Unii Europejskiej;
45. zachęca Komisję do wspierania strategii politycznych, które mogą pomóc przedsiębiorstwom sektora finansów w obecnych warunkach gospodarczych docenić i wprowadzić bardziej zrównoważoną reprezentację kobiet i mężczyzn w organach decyzyjnych;
46. podkreśla, że zarządzanie przedsiębiorstwem i polityka płacowa powinny respektować i promować zawarte w traktatach i dyrektywach europejskich zasady równości wynagrodzeń i równego traktowania kobiet i mężczyzn;

Wynagrodzenia

47. wyraża przekonanie, że polityka wynagrodzeń musi być oparta na długoterminowych wynikach poszczególnych osób i przedsiębiorstw, aby nie przyczyniała się ona do podejmowania nadmiernego ryzyka, oraz że polityka wynagrodzeń czy płatności nie może nigdy zagrażać stabilności przedsiębiorstwa;
48. z zadowoleniem przyjmuje zmiany płacowe wprowadzone już przez instytucje finansowe, polegające na powiązaniu wypłat premii z długofalowymi sukcesami handlowymi i ich wypłacie po upływie co najmniej trzech lat; pochwała ponadto możliwość żądania zwrotu wypłaconych premii w przypadku braku realizacji celów ekonomicznych;
49. podkreśla, że wszystkie opcje muszą być odpowiednio podawane do wiadomości publicznej i posiadać co najmniej trzyletni okres nabywania uprawnień; uważa, że należy w większym zakresie wykorzystywać instrumenty kapitału warunkowego niż akcje ze względu na mniejszy w ich przypadku konflikt interesów związany z tendencją do krótkoterminowości;
50. zauważa, że zagadnienie wynagrodzeń w instytucjach finansowych zostało poruszone w trzeciej aktualizacji dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych (CRD III);
51. podkreśla znaczenie prowadzenia surowej polityki wynagrodzeń przewidzianej w

dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych (RCD III) i w Solvency II; oczekuje, że ten przepis prawny i inne do tej pory wydane przepisy będą stosowane niezwłocznie od stycznia 2011 r.; wzywa Komisję do opublikowania w 2014 r. sprawozdania z oceny;

52. stwierdza, że poszczególne państwa członkowskie stosują różne podejścia strukturalne; zachęca do podejmowania działań zmierzających do wzmocnienia ładu korporacyjnego, w zgodzie z formą prawną, wielkością, charakterem, złożonością struktury i modelem biznesowym instytucji finansowej;
53. zauważa, że dotychczasowe zalecenia dotyczące wynagrodzeń dyrektorów spółek giełdowych nie są stosowane ani jednolicie, ani zadowalająco; z związku z tym apeluje do Komisji o przedstawienie unijnych przepisów dotyczących wynagrodzeń dyrektorów spółek giełdowych, aby zagwarantować, by struktura wynagrodzeń w tych spółkach nie zachęcała do podejmowania nadmiernego ryzyka oraz by zapewnić jednakowe warunki konkurencji na poziomie UE;
54. zwraca w szczególności uwagę na fakt, że udziałowcy nie mogą obecnie sprawować ani nie sprawują należytej kontroli nad polityką wynagrodzeń w instytucjach finansowych;
55. podkreśla konieczność zapewnienia pełnej przejrzystości dla umożliwienia udziałowcom prowadzenia właściwego nadzoru nad polityką wynagrodzeń oraz apeluje w szczególności o publikację liczby pracowników każdej instytucji, którzy pobierają łączne wynagrodzenie przekraczające 500 000 EUR, w transzach wynoszących co najmniej 500 000 EUR;
56. jest zdania, że udziałowcy powinni pomóc w określeniu zrównoważonej polityki wynagrodzeń i powinni mieć możliwość wyrażenia swych opinii w tej sprawie podczas walnego zgromadzenia, włącznie z prawem do odrzucenia polityki wynagrodzeń określonej przez komitet ds. wynagrodzeń;

Organy nadzoru, audytorzy i instytucje

57. uważa, że intensyfikacja rozmów trójstronnych między organami nadzoru, audytorami (wewnętrznymi i zewnętrznymi) oraz instytucjami zwiększyłaby prawdopodobieństwo wykrycia poważnego lub systemowego ryzyka na wczesnym etapie; zachęca organy nadzoru, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, audytorów i instytucje do angażowania się w otwarte dyskusje oraz do zwiększenia częstotliwości posiedzeń w celu usprawnienia nadzoru ostrożnościowego; zaleca ponadto przeprowadzanie dwustronnych spotkań między audytorami i organami nadzoru największych instytucji finansowych; jest zdania, że obowiązkiem zarządu i audytora wewnętrznego jest zagwarantowanie prowadzenia niezbędnych kontroli wewnętrznych w celu wykrycia ryzyka systemowego oraz ustanowienie procedury informowania o takim ryzyku zarządu i organów nadzoru, tak aby zapobiec negatywnym skutkom;
58. podkreśla, że głównego zadania audytorów nie może nadmiernie przesłaniać ciężar innych obowiązków, takich jak badanie i ocena informacji nieistotnych dla audytu, które nie należą do obszaru wiedzy fachowej audytora; uważa, że audytorzy powinni bezpośrednio informować organy nadzoru w przypadku stwierdzenia niepokojących faktów w tym zakresie, a także powinni brać udział w przekrojowych ocenach sektorowych

poszczególnych kontroli;

59. zwraca uwagę na to, aby władze publiczne, w tym europejski system urzędów nadzoru finansowego i krajowe organy nadzoru, przestrzegały wysokich standardów niezależności i odpowiedników ładu korporacyjnego;

Udziałowcy i walne zgromadzenie

60. zachęca udziałowców instytucjonalnych do podejmowania aktywniejszej roli w pociąganiu zarządu do odpowiedzialności i rozliczania jego strategii we właściwy sposób, aby odzwierciedlać długoterminowe interesy własnych beneficjentów;
61. apeluje o opracowanie przepisów zobowiązujących podmioty uprawnione do zarządzania inwestycjami w imieniu osób trzecich w UE do ujawnienia informacji o tym, czy stosują one kodeks dobrych praktyk („stewardship code”), jeżeli tak, to jaki i dlaczego ten, albo dlaczego kodeksu nie stosują;
62. uważa, że znaczące transakcje przekraczające ustaloną i proporcjonalną wartość powinny podlegać specjalnemu zezwoleniu udziałowców lub powinny zostać podane do ich wiadomości przed realizacją transakcji, pod warunkiem że jest to wykonalne, że zostanie zachowana zasada poufności oraz że nie zakłóca to bieżącej działalności instytucji finansowej; w porozumieniu z odpowiednimi organami krajowymi ESMA może wydać wytyczne dotyczące odpowiednich wartości referencyjnych;
63. uznaje, że niezbędna jest przejrzystość transakcji z podmiotami powiązanymi oraz że znaczące transakcje z udziałem podmiotu powiązanego powinny być zgłaszane do organu odpowiedzialnego za dopuszczenie do obrotu na giełdzie, wraz z pismem od niezależnego doradcy, potwierdzającym, że transakcja jest słuszna i uzasadniona, lub też transakcje takie powinny podlegać głosowaniu udziałowców, w którym podmiot powiązany nie może wziąć udziału; w porozumieniu z odpowiednimi organami krajowymi ESMA może wydać wytyczne dotyczące odpowiednich wartości referencyjnych;
64. wzywa do obowiązkowego przeprowadzania corocznych wyborów każdego członka zarządu lub do obowiązkowego corocznego zatwierdzania polityki zarządu lub udzielenia absolutorium zarządowi na walnym zgromadzeniu, tak aby zwiększyć odpowiedzialność zarządu i rozwijać kulturę większej odpowiedzialności;
65. apeluje o badanie przypadków uniemożliwiania udziałowcom skutecznych kontroli oraz usunięcie przeszkód regulacyjnych do rozsądnej współpracy;
66. wzywa do wprowadzenia głosowania elektronicznego, aby zachęcić udziałowców do angażowania się w ład korporacyjny instytucji finansowych;
67. stoi na stanowisku, że wszystkie spółki komandytowe powinny mieć możliwość dokonania w swoim statucie wyboru w kwestii anonimowości swoich współników lub podania ich tożsamości oraz że w tym drugim przypadku prawo musi rzeczywiście gwarantować upublicznienie tożsamości tych osób;
68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i

Komisji.

1.3.2011

OPINIA KOMISJI PRAWNEJ

dla Komisji Gospodarczej i Monetarnej

w sprawie zielonej księgi na temat ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych i polityki wynagrodzeń
(2010/2303 (INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej(*): Alexandra Thein

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 50 Regulaminu

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE

Kontekst

Przedmiotowa zielona księga ma na celu wyciągnięcie wniosków z globalnego kryzysu finansowego wywołanego upadkiem banku Lehman Brothers jesienią 2008 r. wskutek nieodpowiedniej sekurytyzacji amerykańskich kredytów hipotecznych o podwyższonym ryzyku (subprime). Solidność instytucji finansowych i całego systemu finansowego, a także ich regulację i nadzór nad nimi poddano krytycznej ocenie pod kątem nowych instrumentów ekonomiczno-finansowych w zglobalizowanym świecie, aby zapobiec w przyszłości ponownemu zaistnieniu tego rodzaju sytuacji. Wzmocnienie ładu korporacyjnego jest postrzegane przez Komisję jako zasadniczy punkt opracowanego przez nią programu reformy rynków finansowych i zapobiegania kryzysom. Komisja stwierdza przy tym, że w sektorze usług finansowych ze względu na systemowe znaczenie wielu podmiotów ład korporacyjny musi uwzględniać interesy innych zainteresowanych stron (deponentów, oszczędzających, posiadaczy polis ubezpieczeniowych na życie itp.) oraz stabilność systemu finansowego.

Założenia, o których mowa w zielonej księdze, powinny uzupełniać przyjęte lub planowane przepisy prawa lub im towarzyszyć w celu wzmocnienia systemu finansowego, w szczególności w kontekście reformy europejskiego systemu nadzoru, dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych III, dyrektywy w sprawie wypłacalności w odniesieniu do zakładów ubezpieczeniowych (Solvency II), reformy przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITIS) oraz przepisów dotyczących zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI). W przedmiotowej zielonej księdze skoncentrowano się na wąskiej definicji ładu korporacyjnego, która uwzględnia audytorów zewnętrznych. Niektórych ważnych aspektów debaty o ładzie korporacyjnym, takich jak

rozdział funkcji wewnątrz przedsiębiorstw finansowych, funkcja kontroli wewnętrznej i niezależność w zakresie rachunkowości, nie poruszono w zielonej księdze.

Stanowisko sprawozdawczyni

Podjęmowanie ryzyka finansowego jest charakterystyczną cechą sektora finansowego niezbędną do osiągania przezeń sukcesów gospodarczych oraz do wypełniania jego roli w odniesieniu do całej gospodarki. W interesie obywateli Europy leży, aby roli tej nie ograniczać bardziej niż to konieczne ze względu na ochronę ogólnego interesu, jakim jest zapobieganie kryzysom o charakterze systemowym. Aby sprecyzować ten kontekst, należy stwierdzić, że musi istnieć możliwość dopuszczenia do uporządkowanej upadłości instytucji finansowej, jeżeli taka upadłość nie stanowi zagrożenia dla systemu i nie spowodowałaby na rynku efektu domina z powodu powiązań finansowych.

Zdaniem sprawozdawczyni podstawowym i jeszcze ważniejszym niż dotychczas zadaniem jest stworzenie zasad i kultury zrównoważonego i w pełni odpowiedzialnego zarządzania ryzykiem oraz nadzoru nad przestrzeganiem tych zasad w instytucjach finansowych.

Owo równie ważne jak i skomplikowane zadanie należy zrealizować przy pomocy zestawu środków działających bezpośrednio lub pośrednio. Wiele z takich środków już w ubiegłym roku zastosowano na szczeblu europejskim i w państwach członkowskich, zwłaszcza w dziedzinie wynagrodzeń dla kadry zarządzającej. Analizy naukowe zdają się ponadto potwierdzać, że szczególnie dobrze uzasadnione i nader obiecujące są środki mające na celu profesjonalizację rad administracyjnych oraz wielowymiarowe podwyższenie stopnia różnorodności w radach administracyjnych. Z jednej strony zakres odpowiedzialności i odpowiedzialności cywilnej członków rad administracyjnych musi być jasno określony, z drugiej strony jego granice merytoryczne należy wytyczać z wyczuciem, aby nie stwarzać zagrożeń dla pożądanej gotowości instytucji finansowych do podejmowania działań przedsiębiorczych ani dla jakości dostępnych zasobów kadrowych.

Sprawozdawczyni uważa, że kolejne istotne zadanie polega na eliminacji lub co najmniej ograniczeniu występowania czynników warunkujących zaistnienie kryzysu, wynikających z różnych aspektów problematyki dotyczącej konfliktów interesów.

Jeżeli chodzi o konflikt między działalnością kredytową a inwestycyjną instytucji finansowych, można się co prawda zastanowić nad prawnym obowiązkiem ograniczenia się poszczególnych instytucji finansowych do tylko jednego z tych dwóch rodzajów działalności, ale nie warto takiego obowiązku wprowadzać z powodu możliwego spadku wydajności, a także z uwagi na zdolność konkurowania europejskiego sektora finansowego na arenie światowej. Wskazane są jednak bezkompromisowe środki wykluczające konflikt interesów w przypadku osób pełniących ważną rolę w dziedzinie nadzorowania ryzyka, a więc członków rad administracyjnych.

Odpowiednim wzorcem dla jednolitego unijnego kodeksu dla inwestorów instytucjonalnych jest brytyjski kodeks nadzoru inwestorskiego (Stewardship Code).

WSKAZÓWKI

Komisja Prawna zwraca się do Komisji Gospodarczej i Monetarnej, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. jest zdania, że liczbę mandatów, jakie członkowie rad administracyjnych mogą jednocześnie sprawować w instytucjach finansowych, należy ograniczyć do trzech, przy czym kilka mandatów w ramach tego samego koncernu finansowego powinno się liczyć jako jeden mandat; ograniczenia tego nie należy stosować wobec członka posiadającego co najmniej jedną piątą kapitału zakładowego instytucji finansowej;
2. podkreśla, że wyższy stopień różnorodności w radach administracyjnych ograniczy podatność sektora finansowego na kryzysy i przyczyni się do stabilizacji gospodarczej; wzywa Komisję do przedłożenia planu stopniowego wprowadzenia parytetu płci gwarantującego co najmniej czterdziestoprocentowy udział kobiet i mężczyzn w radach administracyjnych instytucji finansowych, a także do zadbania o realizację tego celu w niedalekiej przyszłości oraz rozważenia środków wpływających pozytywnie na różnorodność w zakresie kompetencji, jak również różnorodność społeczną i kulturalną;
3. podkreśla znaczenie zasiadania przedstawicieli pracowników w radzie administracyjnej, w szczególności ze względu na ich długofalowe zainteresowanie stabilnym zarządzaniem instytucją, a także ze względu na ich doświadczenie i wiedzę w zakresie wewnętrznych struktur instytucji;
4. podkreśla, że większa różnorodność w radach administracyjnych mogłaby poprawić jakość dyskusji i podejmowania decyzji;
5. zwraca uwagę, że w instytucjach finansowych należy przyjąć założenie, iż funkcje przewodniczącego rady administracyjnej i dyrektora generalnego są oddzielne, choć w niektórych przypadkach łączenie tych funkcji może być konieczne jako środek krótkoterminowy;
6. uważa, że instytucje finansowe mogą dobrowolnie podejmować decyzję o przeprowadzeniu oceny funkcjonowania rady administracyjnej przez zewnętrzny organ kontrolny;
7. jest zdania, że obowiązek uczestniczenia w komisji ds. ryzyka przez co najmniej jednego członka komisji ds. kontroli i odwrotnie mogłoby prowadzić do osłabienia uprawnień i braku koncentracji na jednym tylko stanowisku;
8. podkreśla, że wymóg lojalności członków rad administracyjnych stanowi długofalową i trwałą strategię biznesową, która nie powinna pozwalać na podejmowanie niewspółmiernego ryzyka;
9. zauważa, że przewodniczący komisji ds. ryzyka powinien składać sprawozdania przed walnym zgromadzeniem, a w żadnym wypadku nie może on zostać zwolniony przez kierownictwo lub radę administracyjną;
10. uważa, że instytucje finansowe należy zobowiązać do corocznego opracowywania – w

sposób jak najmniej biurokratyczny – sprawozdania na temat adekwatności i wydolności systemów wewnętrznej kontroli i jego zatwierdzania przez radę administracyjną; ponadto jest zdania, że odpowiednia część rocznego sprawozdania z kontroli, sporządzanego przez audytorów zewnętrznych, powinna mieć charakter obowiązkowy; należy jednak unikać efektu „Sarbanes-Oxley” w UE;

11. uważa, że istotne znaczenie ma efektywna infrastruktura IT gwarantująca sprawny przepływ informacji dotyczących ryzyka bezpośrednio do szczebla rady administracyjnej; uważa, że decyzje dotyczące środków technicznych mających na celu podniesienie jakości i szybkości przekazywania informacji radzie administracyjnej powinny pozostać w gestii instytucji finansowych, a tym samym rady administracyjnej, tak by umożliwić ich dostosowanie w sposób odpowiedni dla danej instytucji finansowej i jej konkretnych potrzeb;
12. uważa, że należy zwrócić większą uwagę na wdrożenie w instytucjach finansowych działań zwiększających świadomość ryzyka, ponieważ wzmocnienie świadomości ryzyka na wszystkich szczeblach w instytucji – również wśród pracowników – ma decydujące znaczenie dla lepszego zarządzania ryzykiem;
13. opowiada się za ustanowieniem kanałów kierowania informacji o wewnętrznych konfliktach lub nieodpowiednich praktykach w przedsiębiorstwie do komisji ds. ryzyka lub zewnętrznych organów nadzoru, uznając jednocześnie, że praktyki niekiedy odbiegają od strategii, a kierownictwo nie zawsze ma świadomość rzeczywistych praktyk;
14. Jest zdania, że dyrektorzy ds. ryzyka powinni zajmować tę samą pozycję w hierarchii, co dyrektorzy ds. finansów i powinni mieć prawo bezpośredniego informowania organu nadzorczego instytucji finansowej. Na szczeblu organu nadzorczego powinna być utworzona komisja ds. ryzyka, która zajmowałaby się kwestiami związanymi z ryzykiem oraz monitorowałaby właściwe wdrożenie strategii w zakresie ryzyka w całej instytucji finansowej; wnosi o ustanowienie europejskich standardów odnoszących się do kwalifikacji dyrektora ds. ryzyka oraz członków komisji ds. ryzyka, aby umocnić ich pozycję w instytucji finansowej;
15. zwraca uwagę, że należy usprawnić system komunikacji między stanowiskiem ds. zarządzania ryzykiem a radą administracyjną poprzez stworzenie procedury kierowania konfliktów/ problemów do hierarchii celem ich rozwiązania;
16. jest zdania, że audytorzy zewnętrzni w instytucjach finansowych powinni mieć obowiązek niezwłocznego informowania rady administracyjnej i odpowiednich gremiów nadzorczych, jeżeli podczas kontroli stwierdzą okoliczności mogące zagrozić istnieniu instytucji lub w istotny sposób zaszkodzić jej rozwojowi, lub też okoliczności stanowiące poważne naruszenie przepisów dotyczących warunków dopuszczenia lub prowadzenia działalności;
17. nie uważa, aby zmuszanie inwestorów do podawania do publicznej wiadomości rzeczywistych lub rzekomych strategii głosowania podczas walnych zgromadzeń miało sens;
18. jest zdania, że inwestorzy instytucjonalni powinni mieć obowiązek formalnego i

publicznego wyjaśniania wszelkich zachowań niezgodnych z zasadami jednolitego unijnego kodeksu dla inwestorów instytucjonalnych (podejście „przestrzegaj lub wyjaśnij”), który należy wprowadzić; podkreśla jednak, że zachowanie niezgodne z zasadami często jest wyjaśniane w niedostateczny sposób lub wcale, w takich przypadkach należy zapewnić przestrzeganie zasad poprzez stosowanie sankcji;

19. jest zdania, że należy ułatwić identyfikację udziałowców, tak aby zachęcać do dialogu między przedsiębiorstwami i ich udziałowcami oraz ograniczyć ryzyko nadużyć związane z oddawaniem pustych głosów;
20. wzywa do wprowadzenia możliwości elektronicznego głosowania, aby zachęcić udziałowców do angażowania się w sprawy dotyczące ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych;
21. stoi na stanowisku, że wszystkie spółki publiczne powinny mieć możliwość dokonania w swoim statucie wyboru w kwestii anonimowości swoich wspólników lub podania ich tożsamości oraz że w tym drugim przypadku prawo musi rzeczywiście gwarantować ustalenie tożsamości danych osób;
22. uważa, że konieczne są jasno określone minimalne standardy europejskie w zakresie odpowiedzialności członków rad administracyjnych w instytucjach finansowych;
23. odnośnie do wynagrodzeń i polityki w tym zakresie w instytucjach finansowych zwraca uwagę na już ustanowione przepisy prawne, zwłaszcza na dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych (CRD III), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., i dyrektywę w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II); apeluje do wszystkich państw członkowskich o wdrożenie tych przepisów pod nadzorem Komisji i europejskich organów nadzoru oraz zaleca, aby następnym krokiem była ocena ich skuteczności; uważa, że wysokość i skład elementów wynagrodzenia należy uzależnić od trwałego i długofalowego sukcesu komercyjnego;
24. zauważa, że podczas rozmów na temat CRD III Komisja i Rada zgodziły się, iż dalszymi propozycjami Parlamentu Europejskiego należy się zająć w ramach pakietu dotyczącego ładu korporacyjnego, i podkreśla w szczególności obawy Parlamentu, że udziałowcy nie mogą obecnie sprawować ani nie sprawują należytej kontroli nad polityką wynagrodzeń w instytucjach finansowych;
25. podkreśla konieczność zapewnienia pełnej przejrzystości dla umożliwienia udziałowcom prowadzenia właściwego nadzoru nad polityką wynagrodzeń, w tym nad publikacją liczby pracowników otrzymujących ponad 500 000 euro w transzach wynoszących co najmniej 500 000 euro;
26. uważa, że członkowie rady administracyjnej powinni podlegać surowemu zakazowi utrzymywania innych kontaktów biznesowych z danym koncernem finansowym, zwłaszcza w dziedzinie usług doradczych; audytorzy zewnętrzni powinni podlegać zakazowi otrzymywania od instytucji finansowej jakiegokolwiek zapłaty – oprócz honorariów za prowadzoną kontrolę – za usługę, która stanowiłaby naruszenie mających zastosowanie wymogów w zakresie niezależności lub innych wymogów etycznych;

27. uważa, że szczegółowo opracowana polityka w zakresie unikania konfliktów interesów w odniesieniu do różnych operacji bankowych powinna być obowiązkowym elementem rocznego sprawozdania z działalności instytucji finansowych, w związku z czym zachęca do rozpatrzenia możliwości opracowania odpowiedniego unijnego kodeksu;
28. jest zdania, że uwzględniając różne istniejące modele prawne i gospodarcze, należy zharmonizować treść i szczegóły wspólnotowych przepisów dotyczących konfliktu interesów, aby różne instytucje finansowe podlegały podobnym przepisom, na mocy których muszą stosować postanowienia dyrektyw RIF, CRD, UCITS lub Solvency II.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	28.2.2011						
Wynik głosowania końcowego	<table><tr><td>+: </td><td>19</td></tr><tr><td>–: </td><td>0</td></tr><tr><td>0: </td><td>0</td></tr></table>	+:	19	–:	0	0:	0
+:	19						
–:	0						
0:	0						
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Raffaele Baldassarre, Sebastian Valentin Bodu, Françoise Castex, Christian Engström, Klaus-Heiner Lehne, Antonio Masip Hidalgo, Alajos Mészáros, Bernhard Rapkay, Evelyn Regner, Francesco Enrico Speroni, Alexandra Thein, Cecilia Wikström, Zbigniew Ziobro, Tadeusz Zwiefka						
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Piotr Borys, Sergio Gaetano Cofferati, Sajjad Karim, Eva Lichtenberger, Toine Manders						

1.3.2011

OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW

dla Komisji Gospodarczej i Monetarnej

w sprawie ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych.
(2010/2303 (INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Othmar Karas

WSKAZÓWKI

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zwraca się do Komisji Gospodarczej i Monetarnej, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego zależy od stabilności systemu finansowego oraz od związanego z nim zaufania europejskich obywateli i konsumentów do instytucji i transakcji finansowych; stwierdza, że dotychczasowe systemy wynagrodzeń doprowadziły do powstania niewłaściwych struktur;
2. jest zdania, że kryzys finansowy ujawnił brak skuteczności istniejących zasad ładu korporacyjnego opartych na podejściu „zastosuj się lub wyjaśnij”; uważa, że potrzebne są wykonalne, prawnie wiążące przepisy odnoszące się do ładu korporacyjnego;
3. jest świadom tego, że w wyniku kryzysu finansowego stało się jasne, że jakość ochrony konsumenta i zabezpieczeń w sektorze usług finansowych wymagają widocznej i znacznej poprawy, szczególnie jeśli chodzi o aspekt monitoringu i nadzoru;
4. podkreśla, że sektor finansowy z racji swej szczególnej funkcji w ramach gospodarki i swej ogólnej odpowiedzialności społecznej odpowiada również w szczególny sposób za poważne i zrównoważone strategie firm, dlatego należy też odpowiednio dostosować wynagrodzenie; podkreśla, że system wypłat premii powinien promować działania długofalowe i powstrzymywać myślenie krótkoperspektywiczne, by zapobiegać ryzykownym działaniom o charakterze komercyjnym;
5. uważa, że sektor finansowy powinien sprostać potrzebom gospodarki realnej, przyczyniać się do trwałego wzrostu gospodarczego i wykazać większą odpowiedzialność społeczną;

6. zwraca uwagę, że celem Komisji jest zmiana polityki płacowej instytucji finansowych, co ma doprowadzić do ograniczenia nieproporcjonalnego podejmowanie ryzyka;
7. stwierdza, że poszczególne państwa członkowskie stosują różne podejścia strukturalne; zachęca do podejmowania działań zmierzających do wzmocnienia ładu korporacyjnego, w zgodzie z formą prawną, wielkością, charakterem, złożonością struktury i modelem biznesowym instytucji finansowej;
8. podkreśla, że dobrze zarządzane przedsiębiorstwo powinno być odpowiedzialne przed pracownikami, udziałowcami i innymi zainteresowanymi stronami, a jego funkcjonowanie powinno być dla nich przejrzyste; potwierdza, że przy podejmowaniu decyzji dyrektorzy instytucji finansowych, aby zmniejszyć ryzyko, muszą pamiętać o długofalowych interesach instytucji, którą kierują, a także o długofalowych interesach konsumentów i pracowników; można tego dokonać poprzez zastosowanie prawnego wymogu zobowiązującym każdą regulowaną instytucję finansową w Unii Europejskiej do przedstawiania w sprawozdaniu rocznym jej modelu biznesowego z uwzględnieniem gotowości do podejmowania ryzyka przez zarząd oraz zrozumienia ryzyka związanego z realizacją danego modelu biznesowego; sprawozdanie powinno ponadto informować o działaniach, jakie podjął zarząd w celu zagwarantowania, że ryzyko jest pod kontrolą oraz o sposobie dostosowania polityki wynagrodzeń do realizacji modelu biznesowego, jak również o zarządzaniu przez kadrę kierowniczą związanym z tym ryzykiem;
9. podkreśla, że zarządzanie przedsiębiorstwem i polityka płacowa powinny respektować i promować zawarte w traktatach i dyrektywach europejskich zasady równości wynagrodzeń i równego traktowania kobiet i mężczyzn;
10. przyznaje, że konieczne jest zaostrożenie środków na poziomie UE, aby zapobiec konfliktom interesów oraz zachować obiektywność i bezstronność osądu zarządów w sektorze bankowości, papierów wartościowych oraz ubezpieczeń;
11. uważa, że kadra kierownicza wyższego szczebla oraz zarząd powinny być realnie i osobiście rozliczane i odpowiedzialne w świetle prawa za ustanowienie i właściwe wdrażanie zasad ładu korporacyjnego na wszystkich poziomach struktury przedsiębiorstwa;
12. podkreśla, że ryzyko jest nieodłączną i niezbędną cechą w sektorze finansowym i odgrywa ono ważną rolę w zapewnieniu płynności, podnoszeniu konkurencyjności i przyczynia się do zapewnienia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia; dogłębne rozumienie i ocena ryzyka przez zarządy jest absolutnie konieczna, by unikać kryzysów finansowych w przyszłości;
13. z zadowoleniem przyjmuje zmiany płacowe wprowadzone już przez instytucje finansowe, polegające na powiązaniu wypłat premii z długofalowymi sukcesami handlowymi i ich wypłacie po upływie co najmniej trzech lat; pochwała ponadto możliwość żądania zwrotu wypłaconych premii w przypadku braku realizacji celów gospodarczych;
14. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji przepisów dotyczących powołania w ramach zarządów obowiązkowych komisji ds. ryzyka lub innych, podobnych mechanizmów, oraz do określenia ich składu i sposobu funkcjonowania; jest zdania, że

członkowie komisji ds. ryzyka powinni przeznaczać wystarczająco dużo czasu na pełnienie tych obowiązków, tak aby rzeczywiście móc ocenić ryzyko związane z kompleksowymi instrumentami finansowymi;

15. nalega, aby Komisja przedstawiła zmiany o wyłącznie branżowym charakterze do przepisów dotyczących usług finansowych, aby zapewnić spójność między instytucjami bankowymi i niebankowymi w polityce wynagrodzeń; ponadto wzywa Komisję do przedłożenia propozycji prawnych w dziedzinie prawa spółek, aby pomóc rozwiązać problemy związane z ładem korporacyjnym i zapewnić spójność polityki wynagrodzeń w przypadku wszystkich rodzajów przedsiębiorstw;
16. zachęca udziałowców instytucjonalnych do podjęcia dialogu z instytucjami finansowymi w sprawie poprawy ładu korporacyjnego oraz zarządzania ryzykiem, w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania instytucji finansowej w dłuższej perspektywie; jest przekonany, że podejście zgodne z zasadą „zastosuj się lub wyjaśnij” w postaci wytycznych nie sprawdziło się jako przydatny instrument pomagający uniknąć kryzysu finansowego i okazało się nieskuteczne; uważa, że podstawą uregulowań dotyczących ładu korporacyjnego powinny być wiążące przepisy uzupełnione miękkimi przepisami, takimi jak międzynarodowy kodeks najlepszych rozwiązań;
17. podkreśla znaczenie prowadzenia surowej polityki wynagrodzeń przewidzianej w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych (RCD III)¹ i w Solvency II; oczekuje, że ten przepis prawny i inne do tej pory wydane przepisy będą stosowane niezwłocznie od stycznia 2011 r.; wzywa Komisję do opublikowania w 2014 r. sprawozdania z oceny;
18. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia specjalnych zachęt zapewniających większy udział kobiet w zarządach;
19. domaga się skutecznego stosowania przepisów dotyczących konsultacji i uczestnictwa pracowników wybranych na mocy dyrektywy 2001/86/WE² uzupełniającej statut spółki europejskiej.

¹ Dyrektywa 2010/76/WE, Dz.U. L 329 z 14.12.2010, s. 3.

² Dz.U. L 294 z 10.11.2001, s. 22.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	28.2.2011						
Wynik głosowania końcowego	<table><tr><td>+: </td><td>30</td></tr><tr><td>–: </td><td>0</td></tr><tr><td>0: </td><td>0</td></tr></table>	+:	30	–:	0	0:	0
+:	30						
–:	0						
0:	0						
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Pablo Arias Echeverría, Cristian Silviu Buşoi, Anna Maria Corazza Bildt, António Fernando Correia De Campos, Jürgen Creutzmann, Christian Engström, Louis Grech, Małgorzata Handzlik, Philippe Juvin, Eija-Riitta Korhola, Mitro Repo, Robert Rochefort, Zuzana Roithová, Heide Rühle, Christel Schaldemose, Andreas Schwab, Catherine Stihler, Kyriacos Triantaphyllides, Bernadette Vergnaud, Barbara Weiler						
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Damien Abad, Cornelis de Jong, María Irigoyen Pérez, Constance Le Grip, Emma McClarkin, Antonyia Parvanova, Konstantinos Poupakis, Sylvana Rapti, Olga Sehnalová, Wim van de Camp						

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	16.3.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : - : 0 : 37 3 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Burkhard Balz, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Pascal Canfin, Nikolaos Chountis, George Sabin Cutaş, Rachida Dati, Leonardo Domenici, Derk Jan Eppink, Diogo Feio, Vicky Ford, Ildikó Gáll-Pelcz, José Manuel García-Margallo y Marfil, Jean-Paul Gauzès, Sven Giegold, Sylvie Goulard, Liem Hoang Ngoc, Wolf Klinz, Philippe Lamberts, Astrid Lulling, Hans-Peter Martin, Íñigo Méndez de Vigo, Ivari Padar, Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Edward Scicluna, Peter Simon, Peter Skinner, Theodor Dumitru Stolojan, Ivo Strejček, Marianne Thyssen, Corien Wortmann-Kool
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Sophie Auconie, Elena Băsescu, Saïd El Khadraoui, Ashley Fox, Danuta Jazłowiecka, Olle Ludvigsson, Thomas Mann, Miguel Portas, Catherine Stihler
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	David Campbell Bannerman